

[Rager.]

inden for rimelige økonomiske Grænser, og som tilsigtede Udførelsen af saadanne Foranstaltninger, som med de rimelige Midler kunde forventes i givet Tilfælde dog at medføre nogen Sikkerhed, og udtrykkeligt at advare imod at skruer Kravene for højt op.

Københavns Kommune, som jo har en velordnet Administration med sagkyndige Kræfter paa saa mange Omraader til Disposition, har ogsaa taget sig af disse Sager og undersøgt, sagligt til Bunds, hvad der egentlig maatte gøres, for at man kunde sige, der var opnaaet tilsigtet Beskyttelse, saaledes som Lovens Rammer i Virkeligheden giver det. Jeg har haft Lejlighed til at se, hvordan man f. Eks. inden for Elektricitetsværkerne overdrog en Afdelingsingeniør at undersøge dette, og jeg har hørt hans Redegørelse for, hvad der i Virkeligheden krævedes, paa danske Elektricitetsværkers Forenings Aarsmøde i Nykøbing Falster i Aar. Men hvis man ser den Opstilling, som han har foretaget og maattet foretage som den sagkyndige, hvem det var givet i Hænde at skaffe Oplysninger om alt det, som var nødvendigt, og naar man derefter forsøger at undersøge, hvilke Omkostninger dette kunde føre med sig — ja, saa forstaar man jo saa udmærket godt, at stillet over for noget saadant maa enhver fornuftig kommunal, økonomisk interesseret Ledelse sige: Nej, dette rækker alt for langt, saa langt kan vi ikke gaa. Dette gjorde Borgmester H. P. Christensen fra Aarhus sig i Virkeligheden ogsaa til Talsmand for paa det samme Møde, idet Borgmesteren sagde: Nu skulde man lade være at male Fanden paa Væggen, og hvad angik A-, B- og C-Byerne, var man gennem Aaret blevet belæst med Instruktioner og Cirkulærer fra Indenrigsministeriets Side. Det er jo lidt andet end det, vi ellers hører: at Indenrigsministeren intet foretager sig.

Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at den Sagkundskab, der her har været raadende, har været tilbøjelig til at kræve for meget og derigennem har medvirket til, at mere rimelige Foranstaltninger ikke er kommet til Udførelse saa tidligt, som de maaske ellers vilde være kommet. Jeg advarer derfor imod at tro, at man kan naa længere end et vist Stykke, og jeg pointerer, at det, som for mig er det afgørende, er, at Befolkningen i saa høj Grad som muligt belæres om at bevare Ro og Orden, hvis et Luftangreb, hvad vi ikke haaber skulde ske, skulde sætte ind over vort Land eller en Del af det.

At andre statslige Organisationer, der i deres Egenskab har haft med Bedømmelsen af det Materiel at gøre, som skulde anvendes, efter mit Skøn har taget for stift paa disse Ting og derigennem sinket Fremkomsten af Materiel, er jo noget, som ligger uden for det Ministeriums Omraade, som vi her beskæftiger os med.

Angaaende Udgifternes Fordeling forekom det mig, at de to ærede tidligere Ordførere i for høj Grad gav det Indtryk af, at dette stod hen i det tvivlsomme. Dette er jo egentlig ikke Tilfældet, den er fastsat som Tekstanmærkning Nr. 20 til § 26 i Finansloven for Aaret 1939—40. Der er det i Virkeligheden ret detaillert angivet, hvilke af Udgifterne der skal afholdes af Kommuner og hvilke af Stat. Men det er jo ganske klart, at det er meget store Udgifter, der her bliver paalignet Kommunerne, særlig naar det drejer sig om Sikring af de tekniske Anlæg. Man maa jo ogsaa være klar over, at det er haabløst at tænke paa at ville sikre et Elektricitetsværk, et Gasværk, et Vandværk, som er anlagt, med Betonmure og lignende. Dette kan man ikke, man kan eventuelt i et Elektricitetsværk sikre Hjertekammeret, Hovedfordelingsrummet, men det maa man ogsaa indskrænke sig til. Jeg ser, at man nogle Steder tænker paa at lave lokale Elektricitetsværker paa Hospitalerne. Det forekommer mig, at man vilde opnaa en langt billigere og lige saa god Sikkerhed ved at føre to Ledninger fra det stedlige Elektricitetsværk. Jeg tror, at man ogsaa her skyder over Maalet, og det er efter min Mening paa sin Plads at raabe lidt Vagt i Gevær over for de alt for vidt dreyne Krav, som paa visse Tidspunkter har været fremme.

Ud over disse Bemærkninger vil jeg gerne udtale min Glæde over, at man har besluttet sig til at indføre, at Stillingen som Husvagt i Civilbefolkningens Beskyttelses Tjeneste skal betragtes som borgerligt Ombud. Der har været flere Tilfælde her i Byen, hvor den, som en Husvært har villet udpege som Husvagt i en af ham ikke selv beboet Ejendom, har stillet Krav om Betaling herfor, og der har endogsaa været Optræk til Dannelse af lokale Fagforeninger inden for den enkelte Ejendom. Jeg tror, at det er rigtigt, at dette bliver bragt i Orden.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilsige vor velvillige Støtte til Gennemførelsen af de her foreliggende Lovforslag.

Hartel: Jeg hørte med Interesse de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr.